

ראיון עם הרס"פ...

את קליין הצלחנו לתפוס בקושי רב על בוקר יום שישי, הלה היה כבר על א' ואט לא היינו מזדריזים ומפתיעים אותו בשאלה: אם יש לו קצת זמן ספר לנו במחיצתנו, או כי אז, מי יודע מה היינו עלולים להחמיץ, שכן, קליין כבר אחז בשפורפרת הטלפון, כנראה, על מנת לתאם את ארוחת הבוקר עם אשתו. למרות הלחץ, בענה קליין למשאלתנו ברוח טובה ולאחר שנינוח בכסאו, הצית סיגריה ופתח בשאלה: "מה בדיוק אתם רוצים???" שאלה עניינית זו כמעט והוציאה את הרוח ממפרטינו אבל מייד התאוששנו וענינו בשאלה: "מה עבר הצבאי, באיזה חייל הייתה ואיזו תקופה בשרותך הצבאי נראת לך כחשובה ביותר?" אדם אחר, לשם השאלה כה מורכבת ומסובכת היה, בודאי, בתפס להרהורי עבירה בוסח: "מה אתם מנדבדים לי?" / "רדו מעלי, דהילקו" וכיו"ב. לא כן קליין, אשר מייד, החל מפיז אותנו בגחונינו "התגייסתי ב-67 לצבאנים ופס שרתתי כחייל במשך שנה (זה כולל את מלחמת ששת - הימים), משם עברתי לארוב. הייתי בהרוב חודשיים ואז חזרתי לגדוד לקורס מכ"ים. בתור מ"כ הדרכתני טירוני מאי בחרוב. ב-69 קיבלתי את הסמל ולאחר קצן הפכתי לרס"פ ביחידה. במשך התקופה שהייתי בהרוב בשלהי לגוליס וכאן גם בתקלתי ב"סוס מלבן" המפורסם של ג' וליס, שכמעט העיף אותי ועוד כמה צבאנים שהרימו יותר את האף. (לאחר התקל, הורדנו קצת את האף וחזרנו להיות חיילים בסדר). לאחר שעזבתי את הרוב, הייתי רס"ר פיקוד מרכז במשך חודשיים ומשם ביה"ס לקצינים, כאן אני כבר במצא שבה וחצי". בנקודה זו, השתק קליין והסתגל בתוך עצמו, כנראה, מתוך ששקע בזכרונות. אנחנו לא מותרים בקלות ולוחצים באשר לחלק האחרון של השאלה. קליין מתנער ומשיב בחיוך צנוע: "אני חושב שהתקופה בהרוב הייתה החשובה ביותר וגם הכי רצינית. השתתפתי בכ-80 (שמונים) מרדפים, שבער מחציתם, הסתיימו בהתקלות ובקרב; באחד המרדפים הללו קיבלתי את הסמל. לכם, לא יצא ללמוד מרדפים בקורס, אבל בקורסים הקודמים, השם שלי הופיע ברוב תקציני המרדפים של הבסיס. זה הוא זה, זאה הייתה התקופה החשובה - היום שום דבר לא חשוב ולא רציני".

לאחר שעכלנו את שפעת החומר שירדה עלינו עברנו להתקפה בתחום אחר לחלוטין, תוך מה שקרויי בתקצידי, ביצול הצלחה ושאלנו: "האם אתה, כרס"פ בקורס רואה את חפקיך כמנהלתי בלבד, או, כחלק ממערכת ההדרכה בכלל, ואם כן, במה זה מחבטא?" שאלה מאד שאלתית ונראה היה לנו שהנה, הכינו את הרס"פ שוק על ירך, אבל הלה, מבלי לצאת כלל משלותו ובחיוך של כלאחר יד, החל עונה דבר על אופניו, על ראשו - ראשו ועל אחריו - אחריו. אנו רק לכנו על רשמותינו והרי אשר העלינו: חפקידי הוא לא מנהלתי בלבד, כי הקורס, גם, מחנך וזה חלק מחפקידי, במיוחד, בנושא המשמעת. הרוב הוא אומנם מנהלתי אבל, החינוך הוא העיקר, ובנושא המשמעת, לא בנושאים תורתיים. זה חלק מחפקידי. התס"ה הוא המשמעת מכמה סיבות אומנם, לא אלהים זאת, אבל כל קצין שיבוא ליחידה יתקל במסדרים והצדעות וכל הדברים האלו צריך שתהיה להם צורה, גם הראווה היא חלק חשוב מצבא מסודר, במצעדים, ימי עצמאות וכו'. בעיני זה חשוב לכשעצמו". אל מול שלוה שכזאת ותשובה כל כך חשובות, לא יכולנו לעשות הרבה, רק לתת לקליין תופש ביטוי מוחלט בשאלה כללית ביותר: "היש לך איזה דבר שאתה רוצה להגיד לקורס לסיום ולסכום?" כאילו מוכנה אצלו התשובה בשרוול, ענה לנו קליין, בשטף, כשהוא בעצב אך ורק לצורך הדלקת סיגריה בוספת: "יש לי להגיד לפלוגה. כל מי שעזב את הקורס טוב שעזב. בהתחלה היו כמה חבר'ה לא ממושמעים שעשו ברוק. היום יש לי שחס שונה, אני משתדל, לא לצעוק ולהיות סבלני וטוב שאלו שעזבו הפסיקו להפריע. אני מרצה מהפלוגה מבחינת החומר האנושי והמשמעת, היא יותר טובה מאשר בשתי הפלוגות הקודמות אימן עבדתי דאת זה אני מתכוון להגיד לברזני. ... בסוף כל מחזור הוא שואל אותי".

אומרים ש...
לונדין חורס בהרצאות
עול מנת שיוכל לשון
חיטב בלילות.

ראיון - אולעיק
הקלטה - באדר
פעלולים טכניים - פורטו
הפקה - "שחק אותה" בעל